

את הרוח הקדושה ולסטות אחרי רוח רעה, אותה רוח קדושה פורחת מתוך אותו הלבוש, ואותו הלבוש נמשך מחוץ לגן עדן.

משום שבכל יום שני ובכל יום רביעי, רוח רעה של אשת זנונים הולכת סביב הגן. ויש לבושים שנמשכים אחרי אותה רוח רעה, ותשוקתה של אותה רוח רעה בהם. וכיון שרוח הקדש יורדת להתלבש בו, אין מתלבשת בתוכו, ופורחת ממנו ועולה למעלה.

ואותו הלבוש נמשך אחר אותה רוח רעה, ומוציאים אותו החוצה, ויושב שם עד שבא אותו האדם, ומתלבש בו, ומורידו לגיהנם, ונדון בו בכל יום.

ואותה רוח הקדש שפורחת מאותו הלבוש, עולה למעלה, ונכנסת לאוצר אחד עד שמוציא אותו רשע בן או זרע, שיוריד אותה רוח קדש, ונשתלם בה פראוי. ולאותו הרשע יש לו מניחה אחר כך, ומצפצף ועולה ומתלבש בלבוש אחר.

ועומד על פתח גן העדן, ורואה אותה רוח קדש שהשאר בכמה כבוד, ובכמה אור, ומתבליש בו. וכן משגיח באותו כבוד של שאר הצדיקים, ומתבליש ובוכה על מעשיו.

ובשכרא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, הכניס אותו לגן עדן בלבוש כבוד אחד של אור גן העדן, ונשתלם ברוח ונשמה קדושה להיות שלם בכל.

הוא ואשתו היו מטילים בגן עדן, והמלאכים העליונים סביבם, מענגים אותם בכמה עדוניהם,

ועדוניהם ועינוגיהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,

ולאסטאה בטר רוחא בישא, ההוא רוחא קדישא פרח מגו ההוא לבושא, וההוא לבושא אתמשך לבר מגן עדן.

בגין דבכל יומא תניינא ובכל יומא רביעאה, רוחא בישא דאשת זנונים, אזלא סחרנייה דגנתא. ואית לבושין דאתמשכן אבתריה דההוא רוחא בישא, ותיאובתיה דההוא רוחא בישא בהו. וכיון דרוחא קודשא נחית ואתלבשא ביה, לא אתישבא בגייה, ופרח מגייה, וסליק לעילא.

וההוא לבושא, אתמשך בטר ההוא רוחא בישא, ומפקי ליה לבר, ויתבא תמן עד דאתי ההוא בר נש, ואתלבש ביה, ונחית ליה לגיהנם, ואתדן ביה בכל יומא.

וההוא רוחא דקודשא, דקא פרח מההוא לבושא, סליק לעילא, ואעל בחד אוצר, עד דנפיק מההוא חייבא פרא, או זרעא, דייחות ההוא רוחא קדישא, ואשתלים ביה פדקא יאות. וההוא חייבא אית ליה נייחא לבתר, ומצפצפא וסליק, ואתלבש בלבושא אחרא.

וקאי אפתחא דגן עדן, וחקמי לההוא רוחא קדישא דאיהו שבק, בכמה יקר, ובכמה נהירו, ואכסיף ביה. וכן אשגח בההוא יקר דשאר צדיקייא, ואכסיף ובכי על עובדוי.

וכד פרא קודשא בריך הוא לאדם הראשון, אעיל ליה בגנתא דעדן בחד לבוש יקר דנהורא דגן עדן, ואשתלים ביה ברוח ונשמה קדישא, למיהוי שלים בכולא.

הוא ואתתיה היו מטילין בגן עדן, ומלאכי עילאי סחרנייהו, מענגי לון בכמה

כָּל דָּרָא וְדָרָא. וְהוּהוּ חֲמֵי דְיוֹקְנֵין עֵילְאִין,
וְדְיוֹקְנֵין תְּתַאִין, בְּנֵהִירוּ דְאַסְפֵּקְלָרְיָא דְנִהְרָא
עֲלֵייהוּ.

נְחֵתָא אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְהָהוּא דְרָכִיב וְשְׁלִיט עֲלֵהּ,
הָהוּא חֶסֶר לָב, דְאַסְטִי כְּלָא. וְחֵמו
הָהוּא יִקָּר עֵילְאָה דְהוּהוּ בֵּיה אָדָם וְאַתְתִּיה.
אַתְתְּקַפְתָּ אֶשֶׁת זְנוּנִים, בְּחֵילָא וְתוֹקְפָא דְהָהוּא
דְשְׁלִיט עֲלֵהּ, וְקָרִיבַת אֶצְל חוּהָ, וְשָׂרִיאַת
לְמַפְתִּי לָהּ בְּכַמָּה פְתוּיִם, וּבְכַמָּה מְתִיקוּ
דְלִישְׁנָא, עַד דְאַתְפְּתִיאַת. כְּדִין, וְאַפְתַּת לְבַתֵּר
אָדָם, וּפְרָחוּ אֵינּוֹן לְבוּשֵׁין מִיְגִיָּה, וְסְלִיקָא
נִשְׁמַתָּא זֵהרָא דְאַסְפֵּקְלָרְיָא דְלַעִילָא מִיְגִיָּה,
וְאַשְׁתָּאר עָרוֹם מְכֻלָּא, הוּא וְאַתְתִּיה.

בֵּינָן דְחָשִׁיב תְּשׁוּבָה, לְבַתֵּר דְאַתְתְּרֵךְ מִגַּן עֵדֶן,
וְאַתְקֵיִם לְבַר. חָס עֲלֵיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, וְעַבְד לִיה לְבוּשֵׁין אַחֲרָנִין, כְּגוֹוֹנָא
דְאַצְטְרִיךְ לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּהָאֵי עֲלֻמָּא. וְלְבַתֵּר
אַשְׁתַּמֵּשׁ לְבַר, וְאוֹלִיד בְּנִין.

וְזֵהוּ זֵהרָא דְנִשְׁמַתָּא עֵילְאָה דְפְרָחָה מִיְגִיָּה,
סְלִיקַת לַעִילָא, וְהוּת גְּנִיזָא בְּחַד אוֹצָר,
דְּאִיהוּ גּוּף. עַד דְאוֹלִיד בְּנִין, וּנְפַק חֲנוּף
לְעֻלְמָא. בֵּינָן דְאַתָּא חֲנוּף, הָהוּא זֵהרָא עֵילְאָה
נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא נְחֵתַת בֵּיה, וְהוּהוּ חֲנוּף בְּהָהוּא
רְבוּ עֵילְאָה דְשִׁבְק מִיְגִיָּה אָדָם. הָדָא הוּא
דְכְתִיב, (בראשית ה כד) וַיִּתְּהֵלֶךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים
וּגו'.

לְבַתֵּר, אַצְטְרִיךְ לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְנִטְלָא
לִיה מִהָאֵי עֲלֻמָּא, וְלְאַתְפְּלָא רִוְחָא
קְדִישָׁא, מִתְתָּא וּמְלַעִילָא, וְאַתְפְּלִיל כּוּלָּא (ד) ^{פ"ה ע"א}
בְּהָהוּא רִוְחָא קְדִישָׁא. וְהָהוּא רִוְחָא
קְדִישָׁא אַתְפְּלִיל מִתְתָּא וּמְלַעִילָא, לְאַתְמִשְׁכָּא
כָּל עֲלֻמָּא זֵינָא בְּתַר זֵינִיה.

בֵּינָן דְאַתְפְּלִיל, אַתְעַבִּיד מְמַנָּא בְּהָאֵי עֲלֻמָּא

וְעוֹנָגִים. וּפְתַח לוּ אוֹצָר אַחַד,
וְהָרָאָה לוּ כָּל אוֹתָם הַדּוֹרוֹת
הָאֲחֵרוֹנִים, כָּל דּוֹר וְדוֹר. וְהִיָּה
רוֹאָה דְיוֹקְנָאוֹת עֲלִיוֹנִים
וְדְיוֹקְנָאוֹת תְּחֵתוֹנִים בְּאוֹר שֶׁל
הָאֲסְפֵּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה עֲלֵיהֶם.
יְרֵדָה אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְאוֹתוֹ שְׂרוּכְב
וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהּ, אוֹתוֹ חֶסֶר לָב,
שְׁמִסִּית אֶת כָּלֶם. וְרָאוּ אוֹתוֹ כְּבוֹד
עֲלִיוֹן שְׁהִיָּה בּוֹ אָדָם וְאַשְׁתּוּ.
הַתְּחִזְקָה אֶשֶׁת זְנוּנִים בְּכַח וְתִקְף
שֶׁל אוֹתוֹ הַשׁוֹלֵט עֲלֵיהּ, וְקָרְבָּה
אֶצְל חוּהָ, וְהַתְּחִילָה לְפְתוּתָהּ
בְּכַמָּה פְתוּיִים, וּבְכַמָּה מְתִק
לְשׁוֹן, עַד שֶׁהִתְפַּתְתָּהּ. וְאָז
הִתְפַּתָּה אַחַר כֶּף אָדָם, וּפְרָחוּ
מִמֶּנּוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים. וְהִסְתַּלְקָה
הַנִּשְׁמָה, הַזֵּהר שֶׁל הָאֲסְפֵּקְלָרְיָה
שֶׁלְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ, וְנִשְׁאַר עָרֹם מְכֻל
הוּא וְאַשְׁתּוּ.

בֵּינָן שְׁחָשַׁב תְּשׁוּבָה, אַחַר שְׁגָרַשׁ
מִגַּן עֵדֶן, וְעַמַּד בַּחוּץ, חָס עֲלִיו
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָשָׂה לוֹ
לְבוּשִׁים אַחֲרִים, כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ
לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַחַר כֶּף
הַשְׁתַּמֵּשׁ בַּחוּץ, וְהוֹלִיד בְּנִים.
וְאוֹתוֹ זֵהר הַנִּשְׁמָה הַעֲלִיּוֹנָה
שֶׁפְרָחָה מִמֶּנּוּ, עֲלָתָה לְמַעֲלָה,
וְהִיָּתָה גְּנוּזָה בְּאוֹצָר אַחַד שֶׁהוּא
גּוּף. עַד שֶׁהוֹלִיד בְּנִים, וְנִצָּא חֲנוּף
לְעוֹלָם. בֵּינָן שְׂבָא חֲנוּף, אוֹתוֹ
הַזֵּהר הַעֲלִיוֹן, הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה
יְרֵדָה בּוֹ, וְהִיָּה חֲנוּף בְּאוֹתָהּ
גְּדֻלוֹת עֲלִיוֹנָה שֶׁהִשְׁאִיר מִמֶּנּוּ
אָדָם. זֵהוּ שְׂכַתוּב (בראשית ה)

וַיִּתְּהֵלֶךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים וּגו'.

אַחַר כֶּף הַצְּטְרִיךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְטַל אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְלְכַלֵּל רוּחַ קְדוּשָׁה מִמֶּטָה
וּמְלַמְעֵלָה, וְהַפֵּל נְכַלֵּל בְּאוֹתָהּ
רוּחַ קְדוּשָׁה. וְאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה
נְכַלֵּלָה מִמֶּטָה וּמִמַּעֲלָה, לְהַמְשִׁךְ
כָּל הָעוֹלָם מִיָּן אַחַר מִיּוֹ.

בֵּינָן שְׁנַכְלֵל, נַעֲשֶׂה מְמַנָּה בְּעוֹלָם

הזה ובעולם שלמעלה. בעולם הזה - מצד אותו הכללה שנקלל מהעולם הזה. ובעולם שלמעלה - מצד אותה הכללה שנקלל מלמעלה.

ובב"ר פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, מתחדשת אותה הכללה שנקלל ממטה מהצד של חנוף. אז הוא נער, בסוד התחדשות הלכנה. וזה סוד (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם פי זקין לא יסור ממנה. מה זה על פי דרכו? על פי דרכו של חנוף. ללכת באותו דרך אמת, בדרך ישר ושלים.

גם פי זקין אותו הדיוקן של חנוף מאתו הזמן שנקלל באותו הקדש, אל תאמר שהרי זקן מכמה ימים והוסר מאתו המקום. לא כן, אלא בכל פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, אותה ההכללה של אותו הצד התחדשה, ונראה אותו דיוקן ממש נער, ולא זו ממש. ובגלל אותה ההכללה יורשים התחתונים מטל ההשקאה העליונה, ויורדת ירשה של גדלות הקדשה לעולם.

ועל זה (שיר א) שחורה אני ונאווה. שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה אני מצד ההכללה שלמעלה.

שחורה אני - פשראיתי כמה רשעים שמרגיזים את רבון הכל, ואני זן אותם בצד של אותה ההכללה שלמטה שבי, ונאווה מהצד שלמעלה.

בנות ירושלים - אף על גב שירושלים ובית המקדש הכל אחד, בית המקדש הוא יתר בכמה קדושים ובכמה עלויות. בית המקדש אחד, וירושלים אחת, ובית קדש הקדשים לפנים מהם, שהוא הפנימי מכלם.

ובעלמא דלעילא. בהאי עלמא, מסטרא דההוא פלילו דאתפליל מהאי עלמא, ובעלמא דלעילא, מסטר דההוא פלילו דאתפליל מלעילא.

ובב"ר זמנא וזמנא דצדיקי וחסידים אית בעלמא, אתחדש ההוא פלילו דאתפליל מתפא מסטרא דחנוף, פדין איהו נער, פריזא דחדתותא דסיהרא. וריזא דא, (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם פי זקין לא יסור ממנה. מאי על פי דרכו. על פי דרכו דחנוף. למיזל בההוא דרך קשוט, באורח מישר ושלים.

גם פי זקין ההוא דיוקנא דחנוף, מההוא זמנא דאתפליל בההוא קודשא, לא תימא דהא סיב מכמה יומין ואתעדי מההוא אתר, לאו הכי, אלא בכל זמנא וזמנא דצדיקי וחסידים אית בעלמא, ההוא פלילו דההוא סטרא אתחדש, ואתחזי ההוא דיוקנא ממש נער, ולא אתעדי מתמן. ובגין ההוא פלילו, ירתי תפאי מטלא דשקיו עילאה, ונחתא ירותא דרבו קדישא לעלמא.

ועל דא שחורה אני ונאווה, שחורה אני מסטרא דלתתא, ונאווה אני מסטרא דכלילו דלעילא.

שחורה אני, בד חזינא כמה חייבין דמרגיזין למארי כולא, ואנא זן לון בסטרא דההוא פלילו דלתתא דבי. ונאווה, מסטרא דלעילא.

בנות ירושלים, אף על גב דירושלים ובי מקדשא כולא חדא, בי מקדשא איהו יתיר, בכמה קדושין, בכמה עלויות. בי מקדשא חד, וירושלים חד, ובית קדש הקדשים לגו מינייהו, דהוא פנימאה מכולהו.